

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: Szabályozza a fővezérség a hus árát!

Forrás:

Nemzeti Ujság

Bzp.

(Helv)

1920. II. 25

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1920"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Szabályozza a fővezérség a hus árát!

Már nem bírjuk tovább.

Budapest, febr. 24.

A hus körül ismét bajok vannak. A 68 koronás marhahus egyszerűen eltűnt, ma reggel üresek lettek a pultok s a mészárosoktól kapott felvilágosítások szerint 90—100 koronáért fognak csak húst adni a közönségnek.

Megkérdeztünk egy ismert ferencvárosi mészáros-henteset, aki nekünk azt a felvilágosítást adta, hogy amíg vidéken jóval drágább a marhahus ára. addig képtelenek a szükséges vágómarhát beszerezni és 68 koronás irányárban kímélni a közönségnek. Rámutatott arra is, hogy a spekuláció szemérmetlenül dolgozik s a zsidó ügynökök munkájával szemben a keresztény, tisztességes hentesek és mészárosok egyszerűen tehetetlenek s kénytelenek úszni az árral.

Belefáradtunk már annak kutatásába, hogy ki a hibás úgy a husárak, mint az egyéb élelmiszerek árának állandó emelésében. De ez így nem lehet tovább, nem lehet, hogy a hatóságok annyira fittyet hányjanak a sajtó útján megnyilatkozott közvéleménynek. Megírtuk, hogy a Budapesti Mészáros Ipartestület tagjainak száma a háború alatt minden ok nélkül megháromszorozódott, megírtuk, hogy a Dunántulról mindenki Ausztriába csempészi a marháját és nem törődik a fővárossal, megírtuk, hogy mit sem ér az élőár maximálása Budapesten, ha a földművelésügyi miniszter ugyanazt a rendeletet ki nem terjeszti a vidékre. Minden hiába! A budapesti mészárosipartestület tagjainak revíziójára, a testületbe betolakodott zsidó üzerek és spekulánsok kiséprésére senki sem gondol, az Ausztriába

való csempészet vigan tovább folyik, a földművelésügyi és közlekedésügyi miniszter nem törődik az élőár maximálásával. A sok baba között elvész a gyerekek, a «közérdek», amelyet különben igazán senki sem vesz komolyan.

Mára a 68 koronás maximális árból csak az árát jelző táblák maradtak meg, marhahus egyáltalában nem volt kapható sem a vásárcsarnokokban, sem a mészárszékekben. Hogy a háziasszonyoknak mégis jusson valami, a földművelésügyi miniszter nyilatkozott, kijelentvén, hogy behozza az élőállatnál az osztályozást, más ára lesz az I., más a II. és más a III. minőségű marhának.

Ról kell mutatnunk a helyzet teljes komolyságára. A lisztfejladag még mindig fele a rendesnek, zsir alig van, ami van, az különösen a középosztály számára megfizethetetlen, főzelék, gyümölcs egyáltalában nincsen. Ha most — nekünk tökéletesen mindegy, hogy mely érdekesoportokra való tekintettel — nem gondoskodnak, hogy a főváros közönsége a lehetőség szerint olcsó és jóminőségű marhahúst kapjon, akkor tökéletesen elkeserítik azt a szerencsétlen középosztályt, mely még a 68 koronás husárakat sem tudta megfizetni, a 100 koronás marhahus, 120 koronás disznóhus és 160 koronás zsir vásárlására pedig teljességgel képtelen.

Kérő szavunkkal egyenesen a fővezérséghez fordulunk. A fővezérség, mely gondoskodni tudott arról, hogy ma már mégis átlagosan napi 40 waggon gabona érkezik Budapestre, kell hogy kipróbált és puritán kezébe vegye a főváros husellátásának ügyét is. Mert az bizonyos, hogy itt sem a főváros, sem az erre hívatott miniszterek nem bírnak többé a bizományosok és egyéb spekulánsok anarchiájával. Talán a fővezérség hír vele.

háziyomdája 1919.